

LA CARA DEL MES

Futbol local, terra d'acollida

El Gerard i la Hajar, o dos emigrants que viatgen amb el futbol com a únic company de viatge

PERE M. GILART
ALPICAT

Sovint la recerca de l'èxit, d'una experiència vital, d'una vida millor o, fins i tot, la supervivència empenyen a marxar lluny de casa. En aquest context, hi ha qui troba en l'esport un company de viatge, sigui com a justificació o com a motiu principal per emprendre l'aventura.

Un català que viatja a una illa a l'altra punta del planeta i una marroquina que arriba al Vell Continent. A priori, quins són els nexes que uneixen aquestes dues històries personals? ¿Emigrar per dedicar-se professionalment al futbol? ¿Trencar el sostre de l'esport amateur? ¿La recerca de noves oportunitats i d'una vida millor? Podrien ser aquests motius i segurament molts altres els que van impulsar el Gerard i la Hajar a fer milers de quilòmetres, però el punt de partida i d'arribada de l'un i de l'altre sí que el sabem del cert: l'Atlètic Alpicat.

Gerard Garriga: un adeu que sembla un fins aviat

"Ni al moment de marxar, ni al cap de tres mesos de ser allà ni tampoc a l'any d'haver marxat m'imaginava que avui dia encara seria aquí. Vaig venir per aprendre anglès i, tot i que tinc clar que vull tornar, de moment segueixo vivint l'aventura i gaudint de cada moment". Amb veu d'acabat de despertar i amb un somriure a la cara que mostra a través d'una pantalla, el Gerard Garriga reflexiona sobre el perquè del seu viatge al sud-oest del Pacífic, a l'altra punta del nostre món.

Fa poc més de dos anys que va marxar i enguany ha debutat a la principal lliga de Nova Zelanda amb el Waitakere United, l'equip més reconegut juntament amb l'Auckland City, complint en bona part els objectius que es va fixar al marxar. Aquest morellenc de 26 anys va aterrar a Ponent durant la seva etapa universitària per estudiar ciències de l'activitat física i l'esport. Mentre que molts dels que estudien al pla de Lleida en fugen buscant el sol, ell, un cop acabats els estudis, va arrelar a Alpicat, on va fer-se un lloc a l'equip de futbol del poble.

"Aquí ningú es fa ric jugant a futbol, però mentre pugui passar-m'ho bé i cobrir les despeses bàsiques, ja m'està bé. Desconec si d'aquí uns mesos mantindrà la il·lusió o no d'afrontar una nova temporada, però vaig sobre la marxa i havia d'aprofitar l'oportunitat", reconeix. Garriga no és l'únic català que ha fet el salt a una cultura nova lluny de la família i explica que al nord del país, on ell resideix, ha conegut una important comunitat catalana. "El fet de tenir la família lluny fa que t'uneixis als que tenen problemes i necessitats semblants. Amb la resta de catalans ens portem bé, ens aju-



Gerard Garriga, aquí amb la samarreta del Simor Harmer, s'ha fet un lloc en la principal lliga de Nova Zelanda, però somia en tornar algun dia a l'Atlètic Alpicat, on aspira a acabar la seva carrera esportiva. CEDIDA

dem quan ho necessitem i ens fem companyia, com els bons amics, però lluny de casa. La diferència horària també és un inconvenient important per seguir vinculat al que passa a Occident. Per això, tot i que assegura que ha deixat de seguir el futbol espanyol i europeu de primer nivell, no ha perdut la pista de l'esport local, perquè "és on tens les amistats i, si el segueixes, aquest tipus de futbol t'enganxa molt".

L'exjugador i coordinador de l'Alpicat remarca que, més enllà de l'apartat esportiu, la cultura de l'esport a Nova Zelanda és més respectuosa en molts aspectes. "El que per

Connexió El Gerard i la Hajar tenen en l'Atlètic Alpicat el seu nexe d'unió

mi era normal a Primera Catalana, aquí és impensable. Abans podia deixar el vestidor de qualsevol manera, amb ampolles de plàstic i brutícia per terra, mentre que aquí quan acaba el partit saludo un per un els aplegapilotes perquè sense ells no hauríem pogut jugar", detalla el jove futbolista, que també es veu amb cor per importar aquesta manera tan cívica d'actuar un cop arribi aquí.

Quan passarà? No ho té clar, però sí que sap on, a la Terra Ferma. "Tot i que no se sap mai, la meva prioritat és tornar a Alpicat, no només pel club sinó per la gent, pel futbol base, pels amics i perquè quan un club t'ho dona tot quan estàs començant, tens ganes de tornar-li el que has rebut".

Hajar Mounadir: un camí ple de bona gent

Amb 19 anys, moltes incerteses i amb el somni de fer-se un lloc dins del futbol professional, Hajar Mounadir va arribar a Catalunya. La pilota no era nova per a ella. Ben al contrari, ja que dels 8 als 16 anys va jugar a les files del Raja de Casablanca, i a partir d'aleshores va jugar diversos partits amb la selecció femenina del Marroc i amb el Fquih Ben Salah, l'equip de la seva ciutat natal.

"Vaig deixar la família enrere però m'acompanyaven la Salma i la Huta, dues amigues amb les quals compartíem objectius i un contacte del qual ens havien parlat". La per-

sona en qüestió és Charaf Eddine, el primer marroquí a treure's el títol d'entrenador de futbol a Catalunya i que actualment és un dels responsables del Món Femení Terrassa. Però tant la Hajar com les col·legues van contactar amb ell perquè és al capdavant del projecte Estrellas Zohor, que fomenta la participació de les dones d'origen marroquí en el món del futbol i les posa a l'òrbita de la seva selecció fins al punt que més d'una ja hi ha debutat.

A diferència de la Salma i la Huta, la Hajar va desviar una mica el rumb a l'oest i va aterrar a Aitona, on tenia familiars que li havien parlat de la Secció Esportiva AEM de la ciutat de Lleida. Durant la temporada passada va formar part d'aquest club, fins que li va ser impossible seguir desplaçant-se des del poble on residia fins a la capital. "Això va dificultar molt la meva continuïtat al club", assegura la Hajar. Passat l'estiu, va picar a la porta de la Unió Esportiva Alpicat, club que recentment ha recuperat la secció femenina i ja compta amb una setantena de jugadores.

Començada la temporada, la migcampista està satisfeta per la seva incorporació i contenta pel bon ambient que hi ha amb les jugadores. El mateix caràcter de club familiar i proper que un dia va rebre un jove futbolista del Morell, aquesta vegada acull la visita d'una noia que vol escriure una història èpica d'aquestes que l'esport ens deixa de tant en tant. ■



Hajar Mounadir, actualment a la Unió Esportiva Alpicat, ha jugat amb la selecció del Marroc. PERE GILART